

Verset, párnán

Amikor verset ír az ember, azt párnán ülve tenni volna jó. Ez nem elírás. Ez egy ideális állapot. Párnán ülve mint valami félművelt gésa, vagy inkább mint egy szamuráj, aki épp a kardjába készül dőlni. Abba a kardba, amelyet talán Hattori Hanzo készített, a híres szamurájkard-készítő, aki szerepelt a *Kill Bill*ben, abban a Tarantino által kreált véres maszlagban. Vagy mint az első sorba állított baka, aki a szuronyát a földbe szúrva bukik előre, futás közben, mint egy halálra ítélt artista, hisz játék az élet, és cirkusz benne minden parlagon hagyott felület. A papírlap is, amibe olykor fejest ugrok, miután leszóltam, hogy Kérem, vigyázzanak!, mint az a bizonyos osztrák félszerzet, de nem azért, hogy ne essek rá valakire, hanem inkább azért, hogy a lábuk elé nézzenek, nehogy valami csúnyába lépjenek, mert nem szeretnék olyan emberre hullani, akinek kutyaszaros a cipője talpa. Szóval, csak okosan.

Majd amikor éppen egy lenyalt hajú olaszt gyűrök magam alá, megmosolygom a járókelőket, mert gyalogosan, a mai világban, tudtommal, csak a félkegyelműek járnak. Nem úgy én, aki 1200 cm³-rel járom az utcákat. Lábam között egy 1200 cm³-es Suzuki (ha egyáltalán van ilyen), bennem pedig kizárólag buborékmentes ásványvíz. Ez a kettő magabiztosságot ad, 1200 cm³ meg buborékmentes ásványvíz, keménység és lágság, hangerő és buborékmentes kussolás. Mert élni tudni kell. Egy luxuskávészó teraszán ülve, valami méregdrága italt szürcsölve nem lehet észrevenni a szemétben turkáló, csontsoványra aszott kutyát, sem a félőrült gazdáját, amint olykor belerüg. Innen nézve minden a legeslegnagyobb rendben van, és a hírek szerint Pangloss mester is itt jár, esténként köztünk alszik el, és nyugtatót szór a teámba.

Szóval, amikor verset írok, párnán kellene ülnöm. De az egésznek kb. annyi értelme van, mint annak a bizonyos savba mártott söprűnyélnek (lásd Jódal Kálmán: *Agressíva*. Újvidék 2010¹), vagy talán még annyi sem, de ez legyen mások gondja. Ágyban, párnák közt meghalni csak így van értelme, minden más naiv hivalkodás.

Most pedig jönnek az irodalmi hivatkozások, szigorú rend szerint, a legalaposabb körütekintéssel, az intertextualitás netovábbja, utolérhetetlen stílusérzéssel: Sinkó felkel és jár, refrénként Apatinból (vagy akár Szabadka, Budapest, Kecskemét, Bécs, Moszkva, Újvidék, Zágráb és valamit biztos kifelejtettem) nem indul hajó, mint ahogyan máshonnan se, Szivácról busz jár meg esetleg bicikli, Hegyesről sem indul hajó, vonat is csak ritkán, meg Becskerekéről se, Zentáról se, és most nem hagyhatom ki azt sem, hogy Göteborgból sem indul hajó, de ott legalább a vonatok rendszeresen járnak, legalábbis ezt várnánk el, átvert vajdasági magyarként...

Szóval, ami néha megnyugtat, hogy valahol még járnak a vonatok, és vannak bicikliutak és török kamionsofőrök, mert nélkülük nem valódi élmény az utazás, velük pedig valami elképesztő!

A következőkben pedig már csak rövidítések jönnek, hogy útban hazafelé mindenki tudja majd folytatni, és hogy a befejezetlenség se szenvedjen csorbát...

Szóval etc. etc. etc.